

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองพยานของกรมสอบสวนคดีพิเศษ¹

ฐาปกรณ จงจัดกลาง²

จากการศึกษาปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองพยานของกรมสอบสวนคดีพิเศษ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับการคุ้มครองพยานของกรมสอบสวนคดีพิเศษ ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาได้รับความรู้ความเข้าใจว่าการคุ้มครองพยานเกิดขึ้นครั้งแรกในประเทศสหรัฐอเมริกา ในช่วงกลางศตวรรษ 1960 ในโครงการรักษาความปลอดภัยของพยาน (The Witness Security Program) หรือWITSEC โดยเจอร์ลด์ ชูร์ (Gerald Shur) ขณะที่ดำรงตำแหน่งเป็นอัยการ มีหน้าที่ในการดูแลหน่วยข่าวกรองและการบริการพิเศษของแผนกอาชญากรรมและการฉ้อโกงในสังกัดกระทรวงยุติธรรมสหรัฐอเมริกา³ ส่วนแนวคิดเกี่ยวกับการคุ้มครองพยานที่สำคัญได้แก่ แนวคิดเกี่ยวกับพยานบุคคลในคดีอาญา พยานบุคคลหมายถึง ผู้ที่มาเบิกความ (Testimony) ในชั้นศาลถึงข้อเท็จจริงที่ตนได้ประสบเห็นมา ซึ่งพยานบุคคลที่จะใช้เป็นพยานหลักฐานคือ ถ้อยคำของบุคคลนั้น ๆ ที่ได้มาเบิกความในชั้นศาล ซึ่งคำให้การของพยานบุคคลที่มาเบิกความนั้นมีความน่าเชื่อถือค่อนข้างสูง และศาลสามารถนำมาใช้ประกอบดุลพินิจในการพิจารณาตัดสินคดีต่อไปได้ แนวคิดเกี่ยวกับการนำมาตราการคุ้มครองพยานมาใช้ การคุ้มครองพยานในคดีอาญาเป็นเรื่องที่ต้องมีการชั่งน้ำหนักระหว่างเป้าหมายที่ขัดแย้งกัน 2 ประการ คือ การคุ้มครองพยานบุคคลซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของเป้าหมายประการแรก เพราะถ้อยคำของพยานบุคคลจะช่วยทำให้กระบวนการยุติธรรมเข้าใกล้ความจริงของคดีมากยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม มาตรการคุ้มครองพยานบุคคลบางมาตรการมีผลไปลดละเมิดสิทธิและเสรีภาพของผู้ถูกกล่าวหาซึ่งเป็นเป้าหมายประการที่สองของการดำเนินคดีอาญา เช่น การที่พยานบุคคลเบิกความโดยไม่เปิดเผยชื่อตัวและชื่อสกุล หรือการที่พยานเบิกความโดยที่จำเลยไม่อยู่ในห้องพิจารณา เป็นต้น⁴

ขณะเดียวกัน จากการศึกษาก็ทำให้ทราบว่า การคุ้มครองพยานของกรมสอบสวนคดีพิเศษยังมีปัญหาหลายประการ สรุปได้ดังต่อไปนี้

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองพยานของกรมสอบสวนคดีพิเศษ โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษาคือผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชรินทร์ เทพสุเมธานนท์ และคณะกรรมการสอบคือผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พรพรม อินทร์พรรย์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นันทรัตน์ เตชะมา

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (บางนา) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

³ United States Marshals Service คือ หน่วยงานบังคับใช้กฎหมายของรัฐบาลกลาง สังกัดกระทรวงยุติธรรม รับผิดชอบการดูแลและควบคุมผู้ต้องขังที่ก่ออาชญากรรมของรัฐบาลกลาง.

⁴ ศิริระ รัตตานุกุล, การคุ้มครองพยานตามพระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2546 เพื่อให้สอดคล้องกับอนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ ที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร ค.ศ. 2000 ข้อ 24, (วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์, 2549), หน้า 14.

ปัญหาประการแรก ปัญหาเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การพิจารณาบุคคลเข้าร่วมในโครงการคุ้มครองพยานสืบเนื่องมาจากคดีที่อยู่ในอำนาจการสืบสวนสอบสวนของกรมสอบสวนคดีพิเศษล้วนเป็นคดีความผิดอาญาที่มีความซับซ้อน ต้องใช้วิธีการสืบสวนสอบสวนและรวบรวมพยานหลักฐานเป็นพิเศษ คดีอาญาที่มีผลกระทบอย่างรุนแรงต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน ความมั่นคงของประเทศ ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ หรือระบบเศรษฐกิจหรือการคลังของประเทศ คดีอาญาที่มีลักษณะเป็นการกระทำความผิดข้ามชาติหรือเป็นการกระทำขององค์กรอาชญากรรม คดีที่มีผู้ทรงอิทธิพลสำคัญเป็นตัวการผู้ใช้หรือผู้สนับสนุน และคดีความผิดทางอาญาที่มีพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่เป็นผู้ถูกกล่าวหา ซึ่งเป็นคดีที่มีความร้ายแรงกว่าปกติทั่วไป ผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้มีอำนาจหรือมีอิทธิพล และบุคคลที่เป็นพยานในคดีมีโอกาสที่จะตกอยู่ในอันตรายจากการแก้แค้นหรือกีดกันไม่ให้ไปเป็นพยานในชั้นศาลได้ ผู้ถูกกล่าวหาอาจดำเนินการใดๆ ทั้งการข่มขู่ตัวของพยานเองหรือบุคคลใกล้ชิดเพื่อให้พยานเกิดความเกรงกลัว เพื่อไม่ให้พยานกล้าให้การในชั้นศาลเพื่อเอาผิดกับตน ดังนั้น มาตรการคุ้มครองพยานของกรมสอบสวนคดีพิเศษจึงมีความสำคัญมาก และมีผลต่อประสิทธิภาพในการดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญา แต่บุคคลที่มาเป็นพยานในคดีอาญาของกรมสอบสวนคดีพิเศษนั้น อาจเป็นผู้มีประวัติอาชญากรรมเคยเป็นสมาชิกขององค์กรอาชญากรรม ซึ่งหากมีการนำมาตรการย้ายที่อยู่ไปอาศัยในที่ที่ไม่มีบุคคลใดรู้จักมาใช้กับพยานดังกล่าว เพื่อป้องกันการถูกแก้แค้นจากการมาเป็นพยาน พยานอาจไปก่อคดีในชุมชนที่ย้ายไปอยู่อาศัย เกิดความไม่เป็นธรรมแก่ชุมชน อันเป็นที่มาที่ทำให้หลายๆ ประเทศต้องนำมาตรการชั่งน้ำหนักระหว่างประโยชน์ที่ได้จากการให้การของพยานกับความปลอดภัยของชุมชนมาใช้ หากความเสี่ยงที่จะเกิดอันตรายต่อสาธารณะ รวมถึงอันตรายที่อาจเกิดกับเหยื่อผู้บริสุทธิ์มีมากกว่าความจำเป็นในการให้การเป็นพยานของบุคคลนั้น ก็จะนำมาตรการอื่นมาใช้แทน หรืออาจไม่พิจารณาให้บุคคลดังกล่าวเข้าโครงการคุ้มครองพยาน ขณะที่ข้อ 12 แห่งระเบียบกรมสอบสวนคดีพิเศษว่าด้วยการคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2554 มีหลักในการพิจารณาบุคคลที่เข้าร่วมโครงการคุ้มครองพยานแต่เพียงว่า ให้คณะกรรมการพิจารณาถึงความสำคัญและความจำเป็นของพยานในคดีที่ขอคุ้มครอง และกำหนดวิธีการคุ้มครองที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงความคุ้มค่าของงบประมาณราชการ แต่ไม่ได้มีการบัญญัติให้ชั่งน้ำหนักระหว่างประโยชน์ที่ได้จากการให้การของพยานกับความปลอดภัยของชุมชนแต่ประการใด

ปัญหาประการที่สอง ปัญหาเกี่ยวกับวิธีการให้การคุ้มครองทางจิตใจของพยาน ข้อ 20 ระเบียบกรมสอบสวนคดีพิเศษว่าด้วยการคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2554 ได้กำหนดเกี่ยวกับวิธีการให้การคุ้มครองพยานตามมาตรการทั่วไปโดยกรมสอบสวนคดีพิเศษ ให้ปฏิบัติอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้ (1) จัดเจ้าหน้าที่ให้การคุ้มครองพยาน ณ ที่พักอาศัย หรือสถานที่ที่พยานร้องขอ (2) จัดให้อยู่ในสถานที่คุ้มครองพยานซึ่งหน่วยงานคุ้มครองพยานจัดไว้ (3) ปกปิดมิให้มีการเปิดเผยชื่อ ชื่อสกุล ที่อยู่ ภาพ หรือข้อมูลอย่างอื่นที่สามารถระบุตัวได้ (4) ประสานงานกับหน่วยงานหรือองค์กรอื่น ๆ เพื่อขอความร่วมมือหรือมอบหมายให้ดำเนินการคุ้มครองพยาน (5) จัดให้มีการติดต่อ สอบถามความเป็นอยู่หรือตรวจสถานที่พักอาศัยอย่างสม่ำเสมอ รวมทั้งการอำนวยความสะดวกให้พยานได้รับการติดต่อจากญาติและบุคคลที่ต้องการ ทั้งนี้

ภายใต้วิธีการที่เจ้าหน้าที่คุ้มครองพยานกำหนด (6) จัดให้มีการตรวจสอบการปฏิบัติตามเงื่อนไขในการคุ้มครองตามความเหมาะสม (7) วิธีการอื่นใดที่อธิบดีหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายจากอธิบดีหรือคณะกรรมการเห็นว่าเหมาะสมแก่สถานะและสภาพของผู้รับการคุ้มครอง

บุคคลที่มาเป็นพยานภายใต้การสอบสวนของกรมสอบสวนคดีพิเศษแบ่งเป็นสองประเภท ได้แก่ พยานที่เป็นผู้เสียหาย และพยานที่เคยมีส่วนร่วมกระทำความผิด หรือเป็นสมาชิกอยู่ในองค์กรจึงรู้เห็นถึงการกระทำความผิด พยานที่เป็นผู้เสียหายในคดีพิเศษ มักเป็นบุคคลที่ได้รับความเสียหายไม่เพียงแต่ทางกายภาพเท่านั้น แต่ก็ได้รับความเสียหายทางจิตใจด้วย แต่ข้อ 20 แห่งระเบียบกรมสอบสวนคดีพิเศษว่าด้วยการคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2554 ข้างต้น กลับมิได้มีการกำหนดให้นำมาตรการเกี่ยวกับการดูแลทางด้านจิตใจให้มาเป็นส่วนหนึ่งในการคุ้มครองพยานด้วยแต่ประการใด

ปัญหาประการที่สาม ปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเกี่ยวกับตัวพยานในชั้นศาล โดยทั่วไปถึงแม้คดีที่อยู่ในอำนาจการสอบสวนของกรมสอบสวนคดีพิเศษ จะมีความร้ายแรง และนำการคุ้มครองพยานตามระเบียบกรมสอบสวนคดีพิเศษว่าด้วยการคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2554 มาบังคับใช้ แต่ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องให้การคุ้มครองแก่พยานในคดีอาญาตามมาตรการพิเศษ โดยเฉพาะมาตรการเปลี่ยนอัตลักษณ์ให้แก่พยาน ก็ต้องดำเนินการตามพระราชบัญญัติคุ้มครองพยาน พ.ศ. 2546 มาตรา 10 (3) ซึ่งได้กำหนดเกี่ยวกับการคุ้มครองพยานตามมาตรการพิเศษเอาไว้ประการหนึ่งคือ ให้ประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อดำเนินการเปลี่ยนชื่อตัว ชื่อสกุลและหลักฐานทางทะเบียนที่สามารถระบุตัวพยาน รวมทั้งการดำเนินการเพื่อกลับคืนสู่ฐานะเดิมตามคำขอของพยานด้วย การดำเนินชีวิตภายใต้อัตลักษณ์ใหม่ที่ได้รับจากโครงการคุ้มครองพยานนั้น อาจมีความเป็นไปได้ที่บุคคลนั้นจะเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมทางใดทางหนึ่ง ซึ่งการดำเนินกระบวนการยุติธรรมในชั้นศาลนั้น อาจนำมาซึ่งการเปิดเผยตัวตนเดิมที่ได้รับการปกปิดเอาไว้ ซึ่งบทบัญญัติของกฎหมายไทยที่มีผลบังคับใช้อยู่ในปัจจุบัน มิได้กล่าวถึงการคุ้มครองพยานจากการเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมที่อาจทำให้ถูกเปิดเผยตัวตนเดิมเอาไว้แต่ประการใด

ปัญหาประการสุดท้าย ปัญหาเกี่ยวกับการสืบค้นข้อมูลของพยานหรือผู้ที่เคยเป็นพยาน ในปัจจุบันการค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลใดบุคคลหนึ่งอาจกระทำได้ง่าย เนื่องจากความก้าวหน้าของเทคโนโลยีการสื่อสารในปัจจุบัน ที่ทำให้คนทั่วไปนิยมใช้สื่อสังคมออนไลน์ต่างๆ ในการสนทนา หรือบอกเล่าเรื่องราวในชีวิตประจำวันของตนเอง รวมถึงการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของตนเองโดยไม่ได้ตั้งใจในเรื่องที่อยู่ ทั้งในเฟซบุ๊ก ทวิตเตอร์ อินสตาแกรม และอื่นๆ ในลักษณะเดียวกัน ซึ่งการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในสื่อสังคมออนไลน์ดังกล่าวนี้ อาจนำมาซึ่งบุคคลผู้นั้นอาจถูกสืบค้นพบว่าพักอาศัยอยู่ในที่แห่งใด ซึ่งบุคคลที่มาให้การเป็นพยานและได้รับการคุ้มครองในโครงการคุ้มครองพยานก็อาจถูกค้นพบได้ด้วยวิธีการดังกล่าวได้เช่นกัน ทั้งนี้ ระเบียบกรมสอบสวนคดีพิเศษว่าด้วยการคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2554 ยังไม่มีมาตรการในการป้องกันการค้นหาพยานด้วยวิธีการทางอินเทอร์เน็ตแต่ประการใด

จากการศึกษาค้นคว้า ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองพยานของกรมสอบสวนคดีพิเศษ โดยผลจากการศึกษาในประเด็นดังที่กล่าวมาข้างต้น ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะในการแก้ไขปรับปรุงพระราชบัญญัติคุ้มครองพยาน พ.ศ. 2546 และระเบียบกรมสอบสวนคดีพิเศษว่าด้วยการคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2554 ดังต่อไปนี้

1) ปัญหาเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การพิจารณาบุคคลเข้าร่วมในโครงการคุ้มครองพยาน

ผู้ศึกษาขอเสนอให้มีการแก้ไขเพิ่มเติม ข้อ 12 แห่งระเบียบกรมสอบสวนคดีพิเศษว่าด้วยการคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2554 โดยใช้ถ้อยคำต่อไปนี้แทน

“ข้อ 12 ในการอนุมัติให้ใช้มาตรการทั่วไปในการคุ้มครองพยาน ให้คณะกรรมการพิจารณาความร้ายแรงของความผิดหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับคดี การรับรู้ถึงอันตรายที่มีต่อบุคคล ประวัติอาชญากรรมของบุคคล ผลการประเมินด้านจิตวิทยาเพื่อพิจารณาความเหมาะสมของบุคคลที่จะร่วมโครงการคุ้มครองพยาน โดยชั่งน้ำหนักระหว่างความปลอดภัยของชุมชนที่อาจได้รับผลกระทบจากการคุ้มครองพยานกับความสำคัญและความจำเป็นของพยานในคดีที่ขอความคุ้มครองนั้น และกำหนดวิธีการคุ้มครองที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงความคุ้มค่าของงบประมาณราชการด้วย”

ทั้งนี้ เพื่อให้การคุ้มครองพยานดังกล่าว นอกจากคำนึงถึงผลสัมฤทธิ์ของการดำเนินกระบวนการยุติธรรมแล้ว ยังคำนึงถึงผลกระทบด้านความปลอดภัยที่บุคคลทั่วไปอาจได้รับจากการคุ้มครองพยานนั้นด้วย เพื่อให้มาตรการคุ้มครองพยานมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2) ปัญหาเกี่ยวกับวิธีการให้การคุ้มครองทางจิตใจของพยาน

ผู้ศึกษาขอเสนอให้เพิ่มข้อความ ข้อ 20 ระเบียบกรมสอบสวนคดีพิเศษว่าด้วยการคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2554 โดยเพิ่ม (8) โดยใช้ถ้อยคำดังต่อไปนี้

“(8) การให้บริการแก่พยานในลักษณะของการให้คำปรึกษา เช่น คำปรึกษาด้านจิตวิทยา ด้านยาเสพติดและแอลกอฮอล์ และการบริการฝึกอบรมอาชีพ”

ทั้งนี้ เพื่อให้ มาตรการคุ้มครองพยานมีข้อกำหนดเกี่ยวกับการดูแลทางด้านจิตใจเป็นส่วนหนึ่งในการคุ้มครองพยานด้วย โดยนำบทบัญญัติของสหรัฐอเมริกา และเครือรัฐออสเตรเลียมาใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงกฎหมายดังกล่าว

3) ปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเกี่ยวกับตัวพยานในชั้นศาล

ผู้ศึกษาขอเสนอให้มีการเพิ่มเติม พระราชบัญญัติคุ้มครองพยาน พ.ศ. 2546 มาตรา 10/1 ดังต่อไปนี้

“มาตรา 10/1 หากพยานคนใดได้รับการเปลี่ยนชื่อตัว ชื่อสกุล และหลักฐานทางทะเบียนอันเนื่องมาจากการเป็นพยานในคดีอาญาตาม มาตรา 10 (3) และมีเหตุที่ต้องเข้าสู่การพิจารณาคดีในชั้นศาลภายใต้ชื่อตัว ชื่อสกุลและหลักฐานทางทะเบียนใหม่ ถ้าเห็นว่า กระบวนการพิจารณาดังกล่าวอาจนำไปสู่การ

เปิดเผยชื่อตัว ชื่อสกุลและหลักฐานทางทะเบียนเดิม ให้ยื่นคำร้องต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมผ่านสำนักงานคุ้มครองพยาน เพื่อออกหนังสือรับรองการไม่เปิดเผยข้อมูล เพื่อส่งไปยังศาลที่พิจารณาในคดีนั้น

โดยหนังสือรับรองดังกล่าว อย่างน้อยต้องมีการระบุข้อความดังต่อไปนี้

(1) บุคคลที่มีชื่อตัวและชื่อสกุล อยู่ในหนังสือรับรองนี้เป็นผู้ที่เป็นหรือเคยเป็นพยานในโครงการคุ้มครองพยาน และห้ามการพิจารณาคดีในลักษณะที่นำไปสู่การเปิดเผยชื่อตัว และชื่อสกุลเดิมก่อนเข้าโครงการคุ้มครองพยาน

(2) บุคคลนี้ไม่เคยถูกตัดสินว่ามีความผิดอื่นใดนอกเหนือจากที่ระบุไว้ในหนังสือรับรองนี้” ทั้งนี้ เพื่อให้กฎหมายไทยมีการกำหนดเกี่ยวกับหนังสือรับรองบุคคลที่กำลังอยู่หรือเคยอยู่ในโครงการคุ้มครองพยาน ให้ได้รับการปกปิด ตัวตนเดิม ไม่ให้ต้องถูกเปิดเผยในกระบวนการยุติธรรมในชั้นศาล

4) ปัญหาเกี่ยวกับการสืบค้นข้อมูลของพยานหรือผู้ที่เคยเป็นพยาน

ผู้ศึกษาขอเสนอยกเลิกความใน (3) ข้อ 21 ระเบียบกรมสอบสวนคดีพิเศษว่าด้วยการคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2554 และให้ใช้ถ้อยคำต่อไปนี้แทน

(3) รายละเอียดแนวทางให้พยานปฏิบัติซึ่งรวมถึงการกระทำใดๆที่เป็นการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการคุ้มครองพยาน เช่น การติดต่อญาติหรือบุคคลรู้จักโดยไม่แจ้งแก่เจ้าหน้าที่ก่อน หรือการใช้สื่อสังคมออนไลน์ เป็นต้น

นอกจากนี้ ควรมีการเพิ่มเติม ข้อ 21/1 แห่งระเบียบกรมสอบสวนคดีพิเศษว่าด้วยการคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2554 โดยใช้ถ้อยคำดังต่อไปนี้

“ข้อ 21/1 เมื่อเข้าสู่การคุ้มครองพยานแล้ว ให้พยานทำหนังสือตามแบบฟอร์มที่หน่วยงานคุ้มครองพยานกำหนด ถึงผู้ควบคุมข้อมูลตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล เพื่อเพิกถอนความยินยอมในการรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคล และให้ลบข้อมูลส่วนบุคคลของพยานออกจากเครื่องมือค้นหาทางอินเทอร์เน็ต

เมื่อผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลได้รับหนังสือจากพยานตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้ลบข้อมูลส่วนบุคคลของพยานออกจากการแสดงต่อสาธารณะทางอินเทอร์เน็ตภายในสองวันนับจากวันที่ได้รับแบบฟอร์มการเพิกถอนความยินยอมและการใช้สิทธิขอลบข้อมูลส่วนบุคคลนั้น

ห้ามมิให้ผู้ควบคุมข้อมูล ปฏิเสธไม่รับคำขอเพิกถอนความยินยอมในการรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลหรือการใช้สิทธิขอลบข้อมูลส่วนบุคคล ของพยานในการคุ้มครองพยานตามระเบียบนี้”

ทั้งนี้ เพื่อให้การคุ้มครองพยานในคดีที่มีความสำคัญและร้ายแรงซึ่งอยู่ในอำนาจการสืบสวนสอบสวนของกรมสอบสวนคดีพิเศษ มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

กรรภิรมย์ โกมลารชุนและคณะ. การพัฒนากฎหมายและมาตรการคุ้มครองพยานในคดีข้ามชาย. วารสาร

นิติศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 49. 3(2563): 534.

ภัทรศักดิ์ วรรณแสง. การรับฟังพยานหลักฐานในคดีอาญา ใน กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาและพยาน

ชั้นสูง. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัย

ธรรมาธิราช, 2558.

ศิริระ รัตตานุกุล. การคุ้มครองพยานตามพระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2546 เพื่อให้

สอดคล้องกับอนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ ที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร

ค.ศ. 2000 ข้อ 24. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, 2549.

สุทธิชัย หล่อตระกูล. ปัญหาและอุปสรรคในการคุ้มครองพยานในคดีอาญา ตามพระราชบัญญัติคุ้มครอง

พยานในคดีอาญา พ.ศ. 2546. วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม 4. 2(พฤษภาคม – สิงหาคม

2563) : 48.